

FERSK UNDERSØKELSE VISER AT TYSKERBARN OG NS-BARN ER MOBBEOFRE

Av Liv Hegna, medarbeider i Aftenposten
Rektor **Jan Eidi** har vært prosjektansvarlig for undersøkelsen "Norge under okkupasjonen". Den påviser klar mobbing av NS-barn og tyskerbarn i hele etterkrigstiden. De som er spurt, er personer som har opplevet krigen. Undersøkelsen er foretatt av skoleungdom over hele landet. Av 50 000 spørreskjemaer er 12 221 returnert.

Av de 12 221 svarer 72 % at de var meget kritiske mot jentene som gikk med tyskerne, 10 % var litt kritiske, 7 % var likeglad, mens 9 % ikke visste eller har latt spørsmålet forbli ubesvart. – Motviljen var størst i Akershus og Oslo, mens den var lavest i de tre nordligste fylkene og på More.

I Nord-Norge hjalp tyske soldater til med å hugge ved og bære vann. Forholdene i Nord-Norge var nokså liberale, sier Jan Eidi.

Undersøkelsen viser at 68 % i Oslo innrømmer mobbing. I snitt er det 49 % av befolkningen som innrømmer at barn av NS-folk er blitt mobbet.

–Jeg forsvarer ikke det de norske kvinnene gjorde, men barna er straffet usedvanlig hardt etter krigen. Jeg synes det er tragisk at de små, som ikke var skyldige i sine foreldres gjerninger, straffes på den måten de er blitt. Barna har i alle år krøpet inn i seg selv. De har skjult seg, og fremdeles kjenner de at det er vondt å være til. De har levet et forkrøplet liv, sier Eidi (Uth. av Alt. Samf. Se forøvrig lederen i Alt. Samfunn 4/ –94)

De over 100 000 barna hvor foreldrene enten var med i NS eller faren var tysk soldat, er blitt sterkt mobbet etter krigen: Rundt halvparten av dem som har svart på spørreskjemaet, innrømmer å ha mobbet eller visst om mobbingen.

Fordelt på fylker er det nord-trønderne som er *minst* villig til å innrømme at NS-barna ble mobbet. Bare 39 % svarer ja på spørsmålet i dette fylket (Alt. Samf. sitter inne med opplysninger fra enkelte NS-barn om at villskapet var blant det råeste og brutaleste i dette fylket, med en tortur og voldsmobbing som savner sidestykke i landet. Voldtekt og voldtektforsøk på NS-jenter er kjent. Har nordtrønderne fortrent sin dyriske mobbing?)

Bare 10% av de spurte i Oslo svarer at NS-barna *ikke* ble mobbet, mens 27 % i Nord-Trøndelag mener det samme.

–Det oppsiktsvekkende er den store vet ikke-prosenten på 33 % i snitt for landet som helhet når det gjelder mobbing av NS-barn. Særlig tatt i betraktning det store antall NS-barn og tyskerbarn som i realiteten eksisterer i Norge nå, og som ikke er mer enn i begynnelsen av 50-årene, sier Eidi.

Seks av ti mener at NS-medlemmer *ikke* bør fordømmes fortsatt.

Det var 55 000 NS-medlemmer som fikk rundt 100 000 barn (Tallet er fiktivt lavt, og altså minimalisert. Hva med de barn som medlemmene hadde før medlemskapet under krigen, også barn født i mellomkrigstiden? Alt. Samf. komm.) Det var

rundt 70 000 kvinner som gikk med tyskerne (fiktivt tall. Det dobbelte etter enkelte forskeres mening., Alt. Samf.) Disse fikk ca. 10 000 barn (Fiktivt tall. Her er store mørketall. Gifte kvinner som hadde forbindelse med tyske soldater og fikk barn med dem, er selvsagt ikke med. Heller ikke de som aldri oppga farskapets art, og selvsagt aldri kom inn under Lebensborns hjelp. Alt. S.'s komm.) Det var omkring 350 000 tyske soldater i Norge på det meste.

Hvis du går i et større selskap, kan du regne med at en av fem har foreldre som var medlem av NS eller at faren var tysk soldat, sier Eidi.

✕

Dyreslektens stamme
har plantet terner i sitt spor
som blotter anetavlens svar:
"Tidens ånd" er dyrets mor,
og gamle "Aron" bestefar,
– en slekt med kurs *imot* det sanne.
(Oddmund Gullteig i diktsamlingen
"Smeltetid", Det Frie Samf. 1993)

✕

FRA EN TIDL. ELEV VED FOSEN FOLKEHØGSKOLE

har vi fått et hyggelig kort, i likhet med så mange andre unge som nå strømmer til som nye abonnenter. Vi vil dele gleden over slike reaksjoner med våre gode og trofaste abonnenter som gjør det økonomisk mulig å spre bladet også på en del folkehøgskoler: "–Leste bladet deres på Fosen folkehøgskole. Dette er midt i blink for meg! Jeg vil gjerne abonnere på alternativt Samfunn! Med hilsen Geir Rønnes".

✕

En klok mann leser både i boken og i livet. (Lin Yutang)

✕

LEBENSBOERN:

MYTEN OM KRIGSBARNAS OPPHAV

Av riksarkivar JOHN HERSTAD, Oslo

I en NTB-melding gjengitt i Aft. p. 15/1–96 omtales en undersøkelse om krigsbarn. Den er foretatt av prosjektet "Norge under okkupasjonen". Her antydes de tydeligvis seiglivde mytene om at krigsbarna ikke var resultat av vanlige kjærlighetsforhold mellom mann og kvinne, men var resultatet av en tysk rasebasert befolkningspolitikk. Den tyske administrasjonen med ansvar for krigsbarnsaker i Norge, Abteilung Lebensborn, betegnes i meldingen som en "forplantningsanstalt". Om mødre-/ fødehjemmene som ble drevet av Abt. Lebensborn sies det: "Disse hjemmene skulle stimulere til at det ble født barn som tyskerne betraktet som rasemessig verdifulle".

Slike påstander er totalt grunnløse. Riksarkivet oppbevarer sentrale deler av arkivet etter Abt. Lebensborn, og det finnes intet i dette arkivet som på noen som helst måte kan underbygge påstandene.

Det ble under og like etter den annen verdenskrig født mange tusen norske barn som hadde tyske fedre. Det var ikke uproblematisk å avgjøre om disse barnsakene skulle håndteres ut fra norsk eller tysk lovgivning, men tyskerne hadde makten, og etablerte Abt. Lebensborn med ansvar for mødre og barn. De drev en rekke fødehem og barnehjem rundt om i landet, og ytet økonomisk bidrag i enkeltsakene.

Den seiglivede "avlsmyten" har nok sin bakgrunn i kjennskapet til den tyske raseideologien og aktive befolkningspolitikken. Abteilung Lebensborn hadde et nært forhold til den tyske SS-organisasjonen "Lebensborn e.V." som fra før krigen hadde arbeidet aktivt bl.a. for å ta hånd om barn født utenfor ekteskap. Dette arbeidet må sees som ledd i en raseideologisk bevisst befolkningspolitikk. Det samme gjelder den tyske omsorgen for krigsbarna i Norge. De hadde ikke den samme omsorgen for krigsbarn i f.eks. Polen og Sovjet, der kvinnene jevnt over ikke ble ansett like verdifulle rent rasemessig. Det er imidlertid viktig å understreke at Abt. Lebensborn i Norge først fikk befatning med den enkelte saken etter at kvinnen ble gravid.. Det er ikke påvist noen konkret sak der tyskerne hadde kontakt med norske kvinner fra før de var gravide med henblikk på noe som kunne betegnes som "forplantning". I praksis drev Abt. Lebensborn en virksomhet nærmest på linje med et hvilket som helst norsk sosialkontor som bistår ugifte mødre på forskjellig vis.

Allerede under krigen oppsto det i Tyskland visse rykter omkring virksomheten til Lebensborn. Folk skjønte ikke helt hva som foregikk på mødreheimene som ble drevet av en SS-organisasjon. I 1975 ble det utgitt en fransk bok der det ble hevdet at Lebensborn-hjemmene såvel i Tyskland som i Norge nærmest var rene avlsstasjoner. Denne boken fikk stor oppmerksomhet også her i landet, og senere har avlsmyten stått sterkt. På 1980-tallet kom en ny bok om emnet, der en tysk forsker ved solid dokumentasjon tilbakeviste mytene om enhver form for avl. Lebensborns virksomhet må sees som et ledd i en rasebasert befolkningspolitikk, men kan på ingen måte betegnes som noen "forplantningsanstalt". Konklusjonene i denne boken synes imidlertid fortsatt å være ukjente for dagens journalister.

Ikke minst for alle de norske krigsbarna som stadig møter påstanden om at de er produkter av et rasepolitisk avlsprosjekt, er det viktig å få frem fakta. Det er derfor å håpe at de som i fremtiden tar opp emnet "krigsbarn" setter seg skikkelig inn i saken og ikke bidrar til å forsterke myter uten noe hold i virkeligheten. (Innlegget har også stått i Aft. p. 22/2-96)

Ingen har i vor tid bedre end den sagligt tænkende, ikke partibundne, J. Krishnamurti, vist at der i de stærkt organiserede magt- og voldsblokke, der ser

modsatninger og fjender i hinanden, ikke er tale om reale modsætninger og modsætningsforhold, men om angst grupper, som i alle hovedtræk er af **samme væsen**. (Forfatteren Vilhelm Gernhammeri boken "Kaotisk psykologi - psykologisk kaos" (1973) i kommisjon Det Frie Samfunns Forlag, P.b. 156, N-2401 Elverum kr. 80,-)

KRIGENS RELIGIØSE GRUNNLAG

Av Synnøve
Fjellbakk Taftø

(Tidl. norsk diplomat.

Avskjediget bl.a. pga. sin
Eu-motstand. Foto t.h.)

Et normalt menneske har ikke lyst til å drepe eller skade et annet menneske. Slik er det også blant dyrene. Normalt vil et dyr aldri drepe eller skade artsfrender. Men det finnes unntak: Et hunndyr som forsvarer unget, dreper om nødvendig ungenes egen far, og hanner som strides om en eller flere hunners seksuelle oppmerksomhet, slåss til den ene forsvinner eller ligger igjen på valplassen. Et hunndyr som blir gjenstand for uønsket seksuell oppmerksomhet, er heller ikke "høflig" når en beiler blir avvist, men her ser det ut til at naturen selv har satt en uoverskridelig grense: Hannen "får det ikke til" med mindre hunnen har lyst.

Antagelig har de sosiale relasjonene blant mennesker også vært slik engang, og fortsatt gir instinktene hos et normalt menneske de samme signaler som hos våre medskapninger dyrene. Men mennesket har gjort en oppfinnelse av uoverskuelig rekkevidde: De har "spist" av treet til kunnskap om godt og ondt" og lagd seg religiøse systemer. Før religionene ble oppfunnet eksisterte ikke begrepene "godt" og "ondt", og ulike religioner har ulike definisjoner av disse begrepene. Jo nærmere de opprinnelige instinkter en religions lære befinner seg, desto klarere er begrepene "godt" og "ondt". Men såvitt jeg kjenner til, er det bare én religion som holder a. annerledes troende mennesker for "onde", som fremstiller angrepskrigen som et av Gud velsignet foretagende, og som påbyr massakre av slagne fiender. Det er den mosaiske tro, eller jødedommen, som denne religionen kalles hos oss.

Jødedommens rettsregler finnes i Mosebøkene, slik Islams rettsregler finnes i Shari'aen. Kristendommen er egentlig en ufullstendig religion, fordi den ikke har rettsregler, men etter at kirken ble et etablert maktsentrum "spikret man Jesus til korset", dvs. man forente "sannhet" og "løgn" og påbød helligholdelse av totaliteten. Rent praktisk skjedde dette ved at Jødedommens hellige skrifter, herunder også Mosebøkene, ble kanonisert og fremstilt som Guds skrevne ord. Slik ble også Jødedommens bestialske Lover om Krig regler som Kirken og kristne fyrster kunne pålegge sine undersåtter "i Jesu hellige navn".

De jødiske kristne krigslovnene finner vi i 5. Moseboks 20. kapittel. Jeg skal ikke sitere hele kapitlet; den som har en Bibel, kan slå opp selv (eller

Dårskapens parlamentarikere i Norden burde sende følgende telegram til EU og FN: -Da all vitenskapelig erfaring tydelig viser at alt liv vokser ovenfra og nedover, og utenfra og innover, hilser vi EU og FN som historiens aller største triumf, og da vi i Norden har gjort den erfaring at folket stadig blir lykkeligere jo mere all makt sentraliseres i staten, så tenker vi oss også verdenssamfunnet etablert på samme solide erfaringsgrunnlag. Leve EU og FN!